

ty případy jinak se nevztahoval, nemohla působiti zpět (§ 5. obč. z.). Jsou to zejména důvody b) a e) z části a g) a h) zcela. Zhýralý život f) musí vésti ještě v čas žaloby, ten tedy nespadá sem. Duševní defekce g) počítají svá leta i z doby před platností zákona. U katolíků spadají sem všechny důvody rozluky, vyjma ty, jež tu musí býti ještě včas žaloby t. j. f), h), i).

Jinak ale zákon zpět nepůsobí. Promlčení mohlo začíti teprv s platností zákona. Co do odpuštění nebylo třeba žádných předpisů, aby se mu přiznal účinek, který mu náleží: dokumentuje se jím dle naší theorie vlastně nedostatek důvodu rozluky (rozvratu), a proto dlužno k němu hleděti vždy, i když nastalo před platností zákona. Nebylo ani za starého práva docela neznámé (§ 96., 115. obč. z.).

(Dokončení.)

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

K § 967 obč. zák. — Lhůtu 30denní počítati jest od dne skutečného odevzdání; ta nevztahuje se na odměnu za uschování.

Schovatelka žaluje ze smlouvy uschovací na zaplacení uschovného a náhrady za převoz věcí do uschování. Dne 17. června 1919 ukladatelka věci uschované prodala, tyto byly uschovatelkou kupci vydány teprve dne 17. října 1919, ježto z důvodu vlastní jich koupě odepřela je vydati.

První soudce žalobu zamítl z důvodu, že poměr schovací skončil se dnem 17. června 1919 a co této doby je počítati 30denní lhůtu k uplatnění žalobního nároku, žaloba dne 12. listopadu 1919 podaná je tedy opožděnou.

Soud odvolací zrušil rozsudek prvního soudce a nařídil mu další jednání a nové rozhodnutí.

Důvody: Ze znění § 967. obč. z. lze souditi, že ustanovení jeho vztahuje se pouze na náhradu způsobené škody a výloh vynaložených po čas uschování na věc uschovanou, nikoli na zaplacení smlouvené odměny uschovací. To plyne i z toho, že ustanovení o smlouvě schovací nejednají vůbec o odměně za uschování, nýbrž právě jenom o vzájemných nárocích na náhradu škody a výloh dle §§ 964. až 967. obč. zák. Ustanovení těch proto na smlouvenou odměnu za uschování použiti nelze. Ostatně lhůtu 30 dnů je dle výslovného znění zákona počítati ode dne o d e-

v z d á n í věci zpět tomu, kdo je do uschování dal, nebo jeho nástupci, tedy v našem případě ode dne 17. října 1919 a je proto žaloba dne 12. listopadu 1919 podaná včas. Tomu nasvědčuje jasné znění, že v z á j e m n é nároky ukladatele a schovatele musí býti uplatněny ve lhůtě 20 dnů od doby vrácení věci. Od doby té jsou vzájemné nároky oběma stranám známy a je patrným úmyslem zákona, aby nároky ty ve stejnou dobu mohly býti uplatněny a poměr i v tom směru do určité lhůty pro obě strany stejně běžící byl urovnán.

Přistoupilo-li by se k náhledu prvního soudce, tož by lhůta pro uschovatele běžeti mohla mnohem dříve, nežli pro ukladatele, který přece po skutečném zpětném odevzdání věci teprve může vadu uschování a povstalou mu tím škodu zjišťovati. To by neodpovídalo účelu zákona a tendenci vzájemný poměr ve stejné lhůtě urovnati. Tím ovšem není rozřešena ještě otázka, do které doby uschovatel schovateli úschovné platiti musí.

Nejvyšší soud rekursu nevyhověl poukázav na důvody soudu odvolacího hovící stavu věci a zákona.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. června 1920 R-I 494-20.

Jakeš.

Ve sporech o rozluku manželství musí soud ihned při zahájení řízení ustanoviti obhájce svazku manželského, i když jde o manželství uzavřené dle ritu náboženství židovského.

V rozepři o rozluku manželství, dle ritu náboženství židovského uzavřeného, ustanovil první soud obhájce svazku manželského, k rekursu opatrovníka žalované straně zřízeného zrušil vrchní soud zemský usnesení to a uložil prvnímu soudu, aby spor projednal bez obhájce a znovu rozhodnul.

O d ů v o d n ě n í: § 13. poslední odstavec zákona ze dne 22. května 1919 č. 320 sb. z. a nař. a čl. IV. vl. ze dne 27. června 1919 č. 362 sb. z. a nař. zachovány pro řízení o žalobách ve věcech manželských, zvláště též o rozluku, ustanovení min. nař. z 9. prosince 1897 č. 283 ř. z., při čemž podotknouti dlužno, že dodatek cit. čl. IV., pokud vydaným zákonem nebyla zrušena, vztahuje se eventuelně na předpisy § 27. a 28. zák. rozl., nemá tedy pro danou otázku významu.

§ 18. min. nař. z 9. prosince 1897 č. 283 ř. z., jenž tedy spolu v platnosti zůstal, nařizuje, že div. dekr. z 13. listopadu 1816, č. 1296 sb. zák. s. zůstal civilním soudním řádem ne-